

חג אביה שנת!

נאחל ימים של פריחה
וחזרה לשגרה בבריאות ושמחה

"התקווה היא הדבורה היחידה שעושה

דבש בלי פרחים"

רוברט אינגרסול.

אבקש להודות לכל עובדי גיל עוז שעמדו על המשמר כל השנה האחרונה כדי לשמור על הקשר עם חברינו בעמק.

בימים אלו החלה יעל ברקן דולב להיכנס לתפקיד המנכ"לית של גיל עוז, נאחל לה התאקלמות מהירה, האתגרים רבים והמשימה חשובה.

חג פסח כשר ושמח - רפאל צרפתי

בשיא האביב ולקראת חג החירות, יצאנו מהסגרים והמשק נפתח. אט אט, בצעדים זהירים אנו ממציאים עצמנו מחדש, מסתכלים קדימה בתקווה ובידינו תכניות רבות.

ימי הבחירות מעמידים אותנו במבחן החברות והכבוד ההדדי. אנו חיים בעמק ייחודי בו חיות אוכלוסיות שונות, נשלב ידיים להמשך קיום משותף כאחים.

בגיליון זה בחרנו לעסוק בנושא: **"שנת הקורונה שלי"** ותיקי העמק כותבים על התקופה המאתגרת, על התובנות, המחרים, הגילויים והחלומות. **חג שמח!** ורד רוט

רפאל צרפתי
מנכ"ל גיל עוז

שנת הקורונה בגיל עוז

אין אדם אחד בארץ ובעולם שעם פרוץ המגיפה, ידע לנבא איך יראה העולם וכמה זמן זה ימשך.

המצב הזה חייב מדינות וארגונים להתאים עצמם למציאות חדשה. גם אנחנו בגיל עוז, נרתמנו ביצירתיות ובנחישות להמשיך לתת שרות לחברינו.

מרכז היום - עבר טלטלות, סגרים, בדודים של הצוות ושל החברים, ולבסוף נפתח תחת מגבלות התו הסגול. תוך חרדה גדולה לבריאות החברים, הצוות המסור והמקצועי דאג לתוכניות העשרה, ארוחות וטיפול אישי לכול באי הבית. חברי המרכז זכו לשעות של הפגת בדידות והרחקת החרדות.

שרות הטיפול הביתי - צוות המחלקה עבד ללא לאות כדי לתת את השירות והטיפול הביתי. הקורונה הציבה אתגרים רבים - מטפלות החוששות מכניסה לבתים ומהדבקות, ישובים שסגרו שעריהם, משפחות שחששו מכניסה של זר לביתם ועוד... אך לנגד עיניו של הצוות היתה כל הזמן טובתו של המטופל הזקוק לסעד.

העו"סיות של העמותה דאגו לכל אדם שנמצא במצוקה, סייעו גם למשפחות וניסו להקל מעט בתקופה מורכבת זו. **בקתדרה** - התלמידים פוזרו בתחילת הקורונה ומאז לא התקיימו שעורים פרונטליים - תחת זאת הוקם מערך של הרצאות והעברת תוכן דרך הזום כדי להעשיר את השהייה בבית. הזום פתח אפשרויות חדשות של שיתופי פעולה עם עמותות נוספות והבאת מרצים שלעולם לא היו מגיעים עד אלינו. חוגי האומנות והיצירה (פסיפס, רקמה, ציור וקרמיקה) חזרו בנובמבר לפעול שוב תחת הנחיות התו הסגול, אך גם הם נסגרו עם הסגרים וחזרו לפעול כשהתאפשר.

עם פתיחת המשק, יוחדרו המפגשים והשיעורים עם הסעות בתחילת חודש מאי ושוב נוכל להיפגש כמו שאהבנו.

משב הרוח

אבישג איילי
עין הנציב

ומה מְשָׁךְ חַיִּי / יהודה עמיחי

ומה מְשָׁךְ חַיִּי. אֲנִי בְּמוֹ אֶחָד שְׁיִצָּא מִמְצָרִים
יָם סוּף נִבְקַע לְשָׁנִים וְאֲנִי עוֹבֵר בְּחֶרֶב
וְשִׁתִּי חוֹמוֹת מִים מִיְמֵינִי וּמִשְׁמָאלִי.
מֵאַחֲרֵי חֵיל פְּרֵעָה וּפְרָשָׁיו וּלְפָנַי הַמְדַבֵּר
וְאוֹלֵי הָאָרֶץ הַמְבִטֶחֶת. זֶה מְשָׁךְ חַיִּי.

כשרונו של משורר, ויהודה עמיחי בפרט, לקחת תמונה קונקרטית הקשורה לזמן ולמקום, ובעזרת מילים ספורות, להעניק לה משמעות נוספת, ובמקרה שלנו, משמעויות רבות. השאלה: מה משך חיי, מתאימה לכל אחד מאיתנו. כל אחד חש ברגעי חייו, וכולנו במיוחד בימים אלה של משברים אישיים ולאומיים לפני חג הפסח הבא. כולנו נמצאים בין חומות ים סוף יוצאים מ"מצרים" שלנו, שימו לב, מצרים שני מיצרים !!! אחרינו חיל פרעה, לפנינו... המדבר ואולי, אולי, הארץ המובטחת. איש, איש וחלומותיו ותקוותיו. זה משך חיינו.

למדנו השנה כמה ידע הוא דבר חשוב בבלימת המגפה, בהתנהלות נכונה ובמציאת פתרונות וחיסון. אבל גם למדנו שגם פרופסורים יכולים לטעות ולהטעות בגדול ולהמיט אסון באצטלה של ידע.

למדנו על כוחה של מדינה שיכולה לתמוך כלכלית ולהציב כללים להזמין חיסונים ולהעמיד מערכת רפואית. אבל גם למדנו כמה כח יש לכל אדם ואדם וכמה המדינה כולה תלויה בסופו של דבר, בשיתוף פעולה של כל אחד.

למדנו שאפשר לרדוף במבצעים חובקי עולם אחר מכונות הנשמה ולגלות אחרי חודש שזה ממש לא מה שנחוץ.

למדנו שזה ממש בידיים שלנו ושאם נקפיד לשמור על ההנחיות נוכל לבלום את התפשטות המגפה. אבל גם למדנו כמה זה ממש לא בידיים שלנו ולא משנה כמה נקפיד תמיד אנו עלולים להדבק.

למדנו שבידוד יכול להיות ממש בודד וקשה מאתגר ומעמיס, אבל גם למדנו, שבידוד יכול להיות החוויה הכי "ביחד" שיכולה להיות, חוויה שבה מכירים יותר לעומק במקומות הכי חשובים ומשמעותיים.

למדנו על הכח והמרכזיות של בית הכנסת וקהילה ועל החוסר שנוצר בלעדיהם, אבל גם למדנו שלתפילה מצומצמת ברחוב ובחצר יש יתרונות שאחרי שנה לא קל לוותר עליהם.

דאגנו שהחגים יאבדו ממשמעותם אם לא נוכל לחגוג אותם כמו שאנו רגילים. גילינו שלפעמים זה נכון אבל לפעמים גם יש חגיגות יתר באופנים אחרים וחוויות בלתי נשכחות.

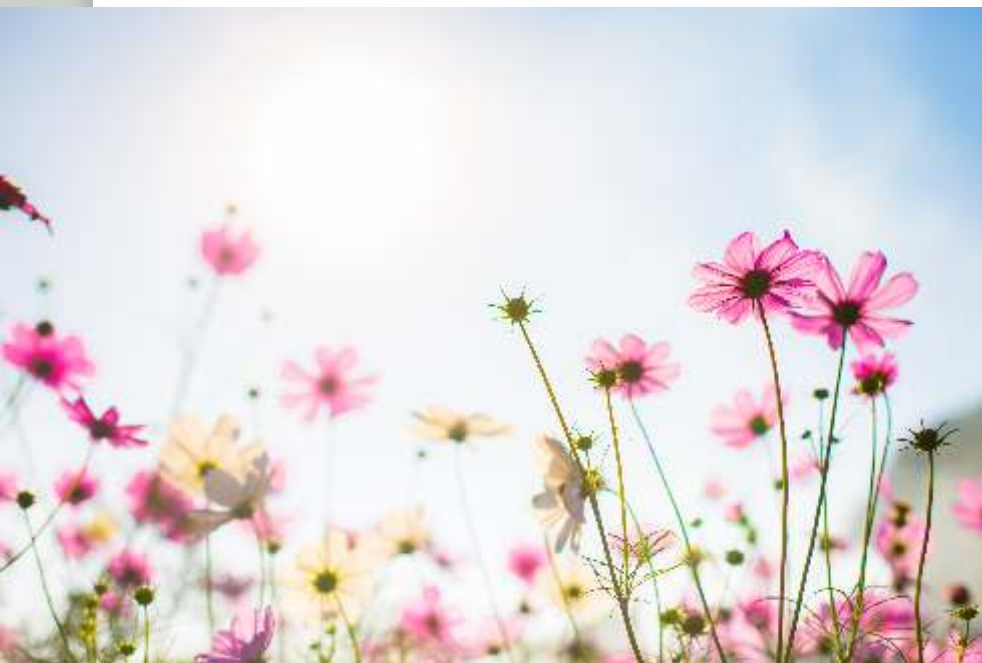
ראינו שיותר קל להמציא חיסונים, ולהביא אותם לארץ במחסור עולמי מלשכנע אדם שלא רוצה להתחסן.

למדנו שאירועים גדולים - חתונה ובר/בת מצוה, הלוויה וברית יכולים להיות משמעותיים ומדויקים לא פחות גם כשמגיעים אליהם הרבה פחות אנשים והם במקומות הרבה פחות נוצצים.

חוינו מגפה שגרמה לאבדן ולחולי שהייתה לעיתים כואבת ושורטת ועצובה. אבל למדנו גם, שבתקופה כזו יכולים להתגלות כוחות ועוצמות ממלאי שמחה ועומק.

כל חוויה שעברנו וכל לימוד שלמדנו, גדולים, ארוכים ומשמעותיים ככל שיהיו, הם רק הזמנה. הזמנה לענווה, הזמנה להכרת הטוב, הזמנה להתעלות ושינוי, הזמנה לפתוח את הראש והלב, אבל רק הזמנה.

אחרי הכל, נוכל להישאר כמו שהיינו ולא לזוז ולו מילימטר אחד, אבל נוכל גם לקחת את מה שהיה וללמוד יחד, מהחוויה השונה של כל אחד, בסבלנות בקשב ובפתיחות ובעזרתם, להתקדם בדרך, להיות אנשים טובים יותר ולבנות קהילה טובה יותר. את ההזמנה קיבלנו, האם היא תאבד בין שלל המסמכים או תתלה על המקרר לזיכרון? האם נקבל אותה או נדחה אותה בשתי ידיים? זו הבחירה שלנו.

גם הפעם התנ"ך הקדים אותנו... כמו כל תופעה בחיינו, גם המגיפה "נולדה" שם. מקורה, כמובן, מאלוהים, כצורת ענישה על חטא בענייני קדושה. פעולות פולחניות כמו תפילה, הקרבת קורבנות והקטרת קטורת, יש בהן כדי להעביר את רוע הגזירה. המגיפה בתקופת המקרא באה לעורר לתשובה ולהוציא את בני האדם מאדישותם למתרחש סביבם. ואצלנו?!?! הקורונה נחתה עלינו ככה פתאום. עצרה את מהלך חיינו והכניסה לתוכם בלבול, פחדים, חששות והרבה אי-סדר.

משפחות רבות איבדו את יקיריהן למחלה הארורה. רבים נפטרים ומשאירים את האוהבים מבכים וממאנים להתנחם. אנחנו כולנו מרוחקים מאהובינו, מכסים את פנינו ומחכים... מפגשים שאהבנו, עם חברים ומשפחה, ומפגשים של למידה, שכל כך היטיבו עמנו, שהרחיבו לנו את הלב ואת הדעת, שהביאו אותנו לחשיבה מעניינת ולחוויה אינטלקטואלית - כל אלו סגרו שעריהן בפנינו. עולם התרבות ננעל. שממה!

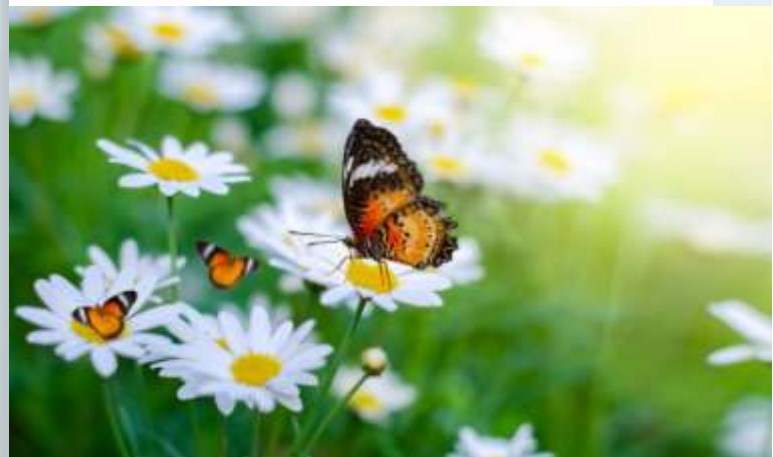
התכנסנו בתוך עצמנו, מבררים האם העולם אכן שינה את פניו. האם נרד מ"מגדל בבל" המלא בשחצנות וברהב ונחיה בפשטות ובצניעות - האם נוותר על הבומבסטיות וה"שואו", האם נהיה מודעים יותר לערך החיים? נדע להכיר תודה על ה"יש"? שהרי לא הכל מובן מאליו בחיינו! אנחנו בעצם לא כל כך מנהלים

את העולם! לעולם יש חוקים משלו, ולא תמיד הם תואמים את החוקים שלנו. נראה לי שבתוך ים הכאב והעצב למדנו אי אלו דברים על עצמנו. למדנו להכיר עצמנו על הטוב, והפחות טוב שבנו, על החשוב והפחות חשוב לנו, לחפש תחומי עניין שימלאו את ימינו בתוכן, להעריך את הפשוט והקרוב, להתקרב לשכנינו ולראות בהם תכונות יפות שלא היכרנו, להתבונן סביבנו, לזהות מצוקות ולהושיט יד תומכת. למדנו לחיות עם החשש ולא להיבהל ממנו יותר מדי, למדנו לשמור על פרופורציות - "לא נורא" הוא ביטוי שהתחבב עלינו בימי הקורונה, וכמובן: "שנהיה בריאים!" אז כן, שנהיה בריאים! שנחזור לשיגרה מבורכת, שניפגש בטוב, ואם לא תהיה ברירה - שנלמד לחיות בצד הקורונה עד שתתפוגג מחיינו.

הקורונה בשבילי זה לחשוב על האחר
ללכת מעל גאון הירדן, כמו תמיד
ולדעת שעבור אחרים החיים נעצרו;
לעבוד בגינה וליהנות מפרחים, כמו תמיד
והפנים האחרות של נכדתי מביטות בי;
למצוא את התלוש בתא הדואר, כמו תמיד
ולדמיין את הרק של המסעדה והאמן;
להכין את ארוחותי הטובות, כמו תמיד
ולהרגיש את טעם האין של המובטל;
ליהנות מהשקט בביתי, כמו תמיד
ולדמיין את אי השקט בבתי הסגורים
ואולי את המכים והמוכות
ואת המיואשים והמיואשות.
לראות את אלה שמתעשרים מהמצב, כמו תמיד
ולחזות באסונם של אחרים, כמו תמיד.

הקורונה בשבילי זה לחוש בעצמי
טיפה מחוויית המגפות בהיסטוריה,
קצת מחוסר האונים האנושי;
ושלא כתמיד, להרהר שעה שעה
על הקידמה והמדע ועל מה שלא חשבתי
אף פעם -
שיצור קטן בעל כוחות על אנושיים

אני חייב להיות אמיתי כלפיי וכלפי הקוראים:
במרכז תחושותיי במשך השנה הזו, עמד רגש
הפחד. כמעט במשך כל התקופה. מהר מאוד
הגעתי להכרה שעבור רעייתי ועבורי, להדבק
בקורונה משמעותו היא פסק דין מוות. נדמה לי
שסביבתנו הקרובה, ילדינו, שכנינו וסתם חברים
בחצר הקיבוץ, הייתה מודעת לעובדה זו. אכן,
קיבלנו סיוע נדיב: ביצוע קניות למצרכים השוטפים
והפחות שוטפים. כאן התגלו היתרונות הגדולים
של הקיבוץ - ולא משנה כמה "השתנה" - החברה
שלו, המרחקים הפתוחים שאפשרו תנועה די
חופשית, ובסופו של דבר גם הנגישות למרכול
הקלו קצת מן המעמסה להספקה סדירה. לאחר
שהתבררה סופית נחיצות המסכה, העזנו קצת
יותר. אפילו קפצה מהירה לסופרים שבסביבתנו
הקרובה. לבסוף הלחץ ירד במידה מסוימת, אבל,
למה להתכחש, הפחד נותר בעינו, מסתתר
בקיפולי הנפש מוכן לקפוץ החוצה עם כל ידיעה
מאיימת. ולא היו חסרות כאלה. מישהו בקיבוץ היה
חייב להתבודד, ואחרת ממש חלתה. בנוסף, עמדו
ההוראות המבלבלות שזרמו "מלמעלה". פעם
החלטה כזו, פעם היפוכה, ושוב היפוכה. מסירת
הוראות שעות בודדות לפני הפעלתן. שדה תעופה
פתוח בפני עשרות אלפי של אברכים ניו-יורקיים
הבורחים מן הקטסטרופה האמריקאית ולשם
השגתה של הגנתה של מדינה שבקיומה אינם
מאמינים. הידיעה שהכתה בנו הכי חזק. מה
שנראה כחשד עמום בהתחלה, התברר כאמת
לאמיתה: הכל נעמד לרשות תמרונים הגאוניים של
אחד, ואחד בלבד. והציבור - נותן לו.

סיפור עממי מוכר מספר על אחד החורפים הקשים שבו מתו בעלי חיים רבים בגל ובגלל הקור. הקיפודים, שהבינו את המצב, החליטו להצטופף יחד כדי להתחמם. בדרך זו הם הצליחו לשמור על חום גופם, אך הקוצים של כל אחד מהם פצעו את האחרים. נועצו ביניהם הקיפודים, באספת חברים, והחליטו לשוב ולהתרחק אחד מהשני. התרחקו, והחלו לקפוא מקור ולמות. עתה היה עליהם לבחור, האם להעלם מהיקום או לסבול קצת מקוצי חבריהם. בחוכמה, הם החליטו לחזור ולהצטופף יחד. הם למדו לחיות עם הפצעים הקטנים שנגרמו להם ממערכת היחסים הקרובה עם חבריהם על מנת לקבל את החום שהגיע מהם. בדרך זו הם הצליחו לשרוד.

נזכרתי בסיפור זה בהקשר של שנת הקורונה שלי. כרבים אחרים, היו בה בוודאי לא מעט "דקירות" ו-"קוצים". בעיקר אלו של הפְּרֵת הַשְּׁגָרוֹת, החוסר במפגשים בינאישיים ומערכות שלמות שעמדו מלכת.

אבל לצידם הרגשתי שהקורונה נתנה לנו גם כמה מתנות. אחת מהן היא חיזוק ערך הענווה. כמה היה נדמה לנו שאנחנו על "גג העולם", קברניטי המציאות, שולטים בעניינים ומפתחים טכנולוגיות אדירות ומתוחכמות. והנה בא הנגיף הזעיר והכל עצר מלכת. כמה זה חשוב "להתאפס" קצת, לחזור לפרופורציות, ועימם גם לפשטות, לצניעות, ליכולת של התכנסות והסתפקות במועט-יותר ולגילוי שזה לא כל כך נורא ואפילו בעל יתרונות. נדמה לי שבשנה הזו ירדה איזה רוח של שוויון, וענווה, והוקרה – לעולם. יותר פרופורציות, יותר הבנה של מה באמת חשוב, יותר מוכנות ליצירתיות וגמישות. אולי כל אלו ייעלמו כשיסתיים גל הקור, אבל הם בהחלט "הזיזו לכולנו את הגבינה". הלוואי ונחזור ללחץ ידיים, לחבק, לחגוג במעגלים רחבים יותר, אבל בלי הצורך באותם מרכיבי מוחצנות וראוונות וניפוח שאפיינו אותם בעבר. הלוואי וחוכמת הקיפודים לא תתנדף כשהיקום יתחמם מחדש. הלוואי ותשאיר חותמות מעשיות ותודעתיות גם בחלוף הימים.

באופן מפתיע- שנת הקורונה שלי היתה שנה טובה!
כיוון שנאלצתי לשהות בבית רוב הזמן - התאהבתי בביתי מחדש!
כיוון שהיה לי זמן בשפע- התאהבתי בפעילות גופנית מחדש!
כיוון ששהיתי בבית עם אישי - התאהבתי בו בכל יום שוב, מחדש!
כיוון שנאלצתי להתרחק מחלק מנכדיי - התאהבתי בהם בכל מפגש מחדש!
כיוון שעברתי את השנה בבריאות- למדתי להעריך אותה מחדש!
כיוון שנשארת בקיבוצי כל הזמן - התאהבתי בו מחדש!
שנת הקורונה שלי חיזקה את הזוגיות שלי (שלנו...), הפעילה אותי גופנית ונפשית, השפיעה עלי שפע של זמן לחלום ולתכנן תכניות, הוציאה אותי לפעילות התנדבותית בקיבוצי וחידדה אצלי את ההכרה שהמקום בו אני חיה, הוא המקום הטוב ביותר עבורי!
שנת הקורונה שלי היתה שנה טובה, אבל אני לא מבקשת לי עוד שנה כזו...
בברכת בריאות לכווולם,

גיל עוז עד הבית

לאורך חודשי הקורונה, על מנת לשמור על קשר עם ותיקי העמק וכדי להוסיף שמחה ותעסוקה, שלחנו ערכות פעילות לישובים.

סדנאות שוקולד במועדונים בישובים

ערכות פסיפס הביתה

רושמים, מתארגנים ומתכננים

ערכות שתילה לט"ו בשבט

מטיילים ומתאורירים

ותיקי השביל
בנחל תבור

טיול למרחבי
התורמוסים

יחד נשי
בגלבוע